Ч. 286. Пятниця 1 сїчня 1909 (19 грудня 1908). Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоЖенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Запросини до передплати.

Вже лиш короткий час дїлить нас від кінця року; длятого пригадуємо нашим Вп. Передплатникам, що пора відновити передплату.

Вступаючи в д е в я т н а й ц я т и й р і к нашого видавництва, будемо як і доси старати ся о то, щоби наша часопись несла сьвітло правди і науки в як найдальші закутини нашого краю; щоби ширила взаїмну братню любов і згоду не лиш між дїтьми одного і того самого народу, але й зі всїма тими, з котрими воля Божа і подїї історичні злучили нас на одній земли, та щоби подаючи всїлякі вісти з широкого сьвіта і познакомляючи своїх читачів зі здобутками на всїляких полях людского знаня, стала ся для читачів в їх вільних від занятя хвилях жерелом приятної і хосенної забави, підручником всїлякого знаня та щирим і совістним дорадником для тих, котрі того потребують.

„Народна Часопись“ буде і в новім роцї виходити під тими самими услівями що доси а іменно:

Для львівских передплатників в аґенциї дневників п. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9 і для передплатників на провінциї в ц. к. Староствах:

на цїлий рік	К	4·80 с.
на пів року	„	2·40 „
на чверть року	„	1·20 „
місячно	„	—·40 „

поодиноке число 2 с.

Для передплатників в нашій Адміністрациї ул. Чарнецкого ч. 12, котрі хотять, щоби їм висилати безпосередно почтою:

на цїлий рік	К	10·80 с.
на пів року	„	5·40 „
на чверть року	„	2·70 „
місячно	„	—·90 „

поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

По промові Ізвольского. — Справи балканьскі.

Віденьскі часописи, забираючи голос о промові Ізвольского в Думі, приймили — як ми вже доносили — заяви росийского міністра досить прихильно. Між иншими Sonn u. Montags Ztg. зазначує, що мимо деяких місць некористних для Австриї, нема в мові Ізвольского ні слова про автономію Босни і Герцеґовини якої домагали ся Сербія і Чорногора і тому уважає ту промову миролюбивою. Вісти розсївані про неприязне становище Росиї супротив Австриї показали ся лише видумками анґлійскої праси. Балканьский союз, звернений против Австриї, не буде так великим пострахом для неї, наколи мирно уложать ся взаємини між Австриєю а Туреччиною. Росия ослаблена від ряду лїт не вспіє виперти Австриї з балканьскої торговиці.

Париский Temps, навязуючи до промови Ізвольского, пояснює подрібно на основі не звістних доси документів становище Росиї в справі Босни і Герцеґовини. З тих пояснень виходить, що австрийске правительство при-

---

14)

М а р у с я.

З росийского — Володим. Короленка.

(Дальше).

Нараз мій товариш нахилив ся і спинив мого коня за поводи.

— Тихше — сказав він. — Чуєте?

З другого берега ріки, що була тут дуже вузка, несло ся до нас немов відгомін від наших криків, обережне стукане копит.

— От прокляті — сказав він по свойому усьміхаючи ся — взяли ся за розум....

— Що то?

— Якутска варта. Певне довідали ся про те, що Татари знов збирають ся в гостину. Підїдьмо ми до вузкого місця, де брід, бо ще гримне який з рушницї....

Він сьміяв ся все так само добродушно і весело. Коли ми під'їхали до броду, нїхто з рушницї не випалив, а замість того кликнув хтось голосно мене по імени.

Ми спинили ся, як вкопані.

— Ось чудо — засьміяв ся Поляк.— Що то таке?... У вас тут мабуть приятелї?

На темній рицї з'явив ся їздець, що переїздив в брід. За ним на поводї ішов другий кінь. За кілька хвиль, упоравши ся з бистрицею, над'їхав до мене Степан, ведучи за собою мого сїрого утїкача.

— Піймав на бродї — вже на берег виходив — промовив він. — Дивлю ся, кінь знакомий. Ну, гадаю, почекаю трохи: певно ви поженетесь. А то забрав би з собою.

— Спасибі, Степане — сказав я, щиро стискаючи его руку.

— Даруйте, нема за що! А то хто з вами? — спитав він, нахиляючи ся з сїдла і придивляючи ся стати мого товариша.

— Чоловік божий, обшитнй кожою — відповів Поляк своїм веселим голосом. — Поїхав ось з ним, думаю собі: може дасть Бог разом і свого коня найду.

— Також пропав? Давно? — спитав Степан трохи неуважно.

— Зо два роки.... Утїк підлий з покосу, та ще, кажуть, поніс на собі якогось їздця. Кінь, Господь з ним. Бою ся, щоби не дістало ся менї за їздця.

— Як ви, Степане, спинились тут? — спитав я, щоби перервати жарти приятеля, що видали ся менї не зовсїм відповідні при тих обставинах.

— Мав тут дїло до Якутів — відповів він вимиваючо і не слухаючи більше моєї подяки, присилував свого коня увійти знов у воду. Ми поїхали назад ведучи сїрого на поводї.

— От щасте людям — все в тім тонї говорив мій товариш. — А чи не можна і мене приймити до ватаги?

— Що ви хочете сказати? До якої ватаги?

— От; хиба не знаєте! А чого тут той Степан? Умисне сторожив, чи не прибіжить ваш кінь?

Та замітка доймила мене дуже неприємно. А між тим Пекарский, що їхав наперед, спинив ся, немов наслухуючи.

— Чого ви прислухуєте ся?

— А нехай їм! Не хочу стрітити ся в тїснім місци.

— З ким стрітити ся? — спитав я нетерпеливо.

— А на когож ваш приятель чекає коло броду?.. У Абрама від рана кінь на припонї у Авасова, у Ахмета, у Сойфули також...

— Ну, з Абрамом Степан посварив ся..

— Всї они один з другим сварять ся, а крадуть разом...

Непевність закрала ся мимохіть і до мого мозку, тим більше, коли ще раз задержавши ся мій товариш промовив з рішучостию, підогнавши коня:

— Поїхали горою. Знали, що ми поїхали тим шляхом!

Дійстно, в горі над темним берегом чути було тріскане сухого галузя і легкий тупіт.

X.

Пробудивши ся на другий день, я з початку уважав цїлу ту нічну подорож за сон. Тілько покинуте на підлозї сїдло та верхня одежа, що не встигли ще висхнути, пересьвідчили мене о дійстности моєї маленької пригоди.

Я закурив в постели цираґо і з вдоволенєм простяг ся. Помимо того що всї вікна були закурені снїгом, я відчував, що день став ясиїйший як вчера. Коло дверий гавкав пес і коли я на скоро одягнувши ся впустив его, він радістно прибіг до ліжка і поклавши на

ступаючи до проголошеня анексиї, мала всяке право надіяти ся цілковитої згоди Росиї. Зрозуміла також зовсім підстава занята Ізвольским в особистій розмові з бар. Еренталем. Temps стверджує, що Росия в договорі заключенім дня 8 липня 1876 в Райхштадті, а потвердженім дня 15 січня 1877 р, отже ще перед берлиньскою конференциєю, запоручила Австриї цілковиту свободу діланя в Босні, Герцеґовині і новобазарскім санджаку. В заміну за те Австрия мала заховати ся неутрально в росийско-турецкій війні, до котрої цар Александер робив тоді приготовленя. Той договор не був тайною для тодішної дипльоматиї. На пр. Бісмарк заявив в своїх памятниках, що підставою занятя Босни і Герцеґовини Австриєю не була зовсім берлиньска конференция, лише договор заключений між цісарем Франц Йосифом а царем Александром. Оба ті краї були просто ціною, за котру Росия окупила собі невтральність Австриї в своїй війні з Туреччиною. З того показує ся, що Австрия, приступаючи тепер до анексиї Босни, не нарушила ухвал міжнародної конференциї, а скористала лише з договору заключеного вже попередно з Росиєю. Могло то викликати опозицию против держав; але коли хто, то росийске правительство не мало права зголошувати протесту Тим толкує ся й остаточне рішенє росийского правительства заявленє Ізвольским в Думі.

Льондоньска „Morning Post“ пише: Коли Австро-Угорщина годить ся на міжнародну конференцию тілько під услівєм, що справа анексиї не буде порушувана, то неможлива річ, аби конференция взагалі зібрала ся. Ніяка держава не згодить ся на те, аби головна справа не була порушувана. Підпиранє Болгариї бар. Еренталем єсть найліпшин доказом, що він і кн. Фердинанд від давна стояли в порозуміню і що рівночасність проголошеня анексиї Босни і независимости Болгариї була перед тим уложена. Нема вже европейского концерту. Кожда держава мусить дбати на власну руку о безпечність. Анґлійске правительство нині менше як коли настає на переведенє своїх намірів, а то длятого, бо нині Анґлію лучать з Европою о много слабші звязи як перед 30 літами. Дискусия о праві і безправности, коли не має ужити остаточного средства, єсть недостойна великої держави.

Начерк адреси турецкого парляменту до султана у відповідь на престольну бесіду починає ся оглядом послідних літ житя Туреччини, дякує султанови за привернене конституциї по бажаню турецкого народа. По згадці про заграничну політику, про Болгарию і Босну, висловлено в адресі надію, що міністерство запевнить одвітну розвязку балканьскої справи. Парлямент бажає удержати добрі відносини з державами і надіє ся, що Туреччина займе становище великої держави. Відтак обговорює парлямент задачі парляменту на поли внутрішної політики і замічає, що парлямент не позволить розкидати гроші. Адреса кінчить запевненєм, що парлямент буде берегти конституцию. В справі Болгариї і Босни говорить відповідь парляменту на престольну бесіду, що міністерска рада полагодить ту справу з вдоволяючим вислідом. В послідній уступі адреси говорить ся про міжнародну конференцию.

Новинки.

Львів, дня 31-го грудня 1908.

— **Іменованя.** Ц. Управитель скарбу іменував в галицкій прокураториї скарбу у Львові: секретарів дра Ернеста Менчля і дра Евг. Бартля радниками; провізоричного секретаря дра Кароля Скровачевского і ад'юнкта дра Ад. Ляrдемера секретариями; провізоричного ад'юнкта дра Цибульского-Вшелячиньского і концпіста дра Тад. Соболевского ад'юнктами.

— **Аванси на зелїзници.** Між иншими авансував до IX ранґи Йос. Гричук в Станиславові і Гавр. Ковальский у Львові яко концепісти; в VII ранзї посунений о оден степень Іван Мирон ст. комісар будівництва в Станиславові, а в VI ранзї посунений до другої кляси інспектор Йосиф Ганїнчак у Львові.

— **Дрібні вісти.** „Сила“ товариство руских слуг і зарібників у Львові, перепровадило ся до нового льокалю в домі „Просьвіти“ ул. Бляхарска ч. 16. — Комісия будови дому „Сокола“ у Львові на засїданю дня 29 грудня 1908 вильосовала слїдуючі числа 10-коронових облїґаций: 82, 197, 6, 162, 9, 161, 87, 198, 3, 47, 212, 128, 165, 50, 184, 141, 73, 81, 8, 201. — Трамвай електричний розпочав з вчерашним днем на лінії Городецкій нормальний рух. — Краєвий Видїл розписав конкурс на посаду директора загального шпиталю в Скалаті з платнею 1400 К річно. Поданя вносити до 15 січня. — Дня 28 с. м. зголошено у Львові 7 нових случаїв занедужаня на шкарлятину. Подужало 9 дітий; ніхто не умер. — В Бродах в наслїдок шкарлятини замкнуло староство всї школи народні до кінця руских сьвят. — З днем 1 січня 1909 входять в Австриї в житє суди для малолїтних виновників. У віденьскім суді краєвім утворено для таких виновників окремий сенат а в судах повітових установлено окремих судиїв. — В Попівцях брідского повіта прокинула ся віспа занесена туди з Росиї. — Згублено у Львові книжочку галицкої каси щадничої ч. 89.860 на 175 К і золоту бранзлетку вартости 100 К.

— **Морози і снїги.** У Львові було вчера рано 13 степенів морозу, а вечером 10 степ. У Відни упав великий снїг і потисли морози; оногди було там 10 степ. морозу. В Берлині було 12 ст. у Варшаві 15, у Вильнї 21, а в Москві аж 27 степенів, в Одесї 10 степ. морозу. Особливо сильно дала ся теперішна зима відчути в Іспанії, де люди на таку студінь, яка там настала від латиньского Різдва зовсім не були приготовлені. В Авілї яких 90 кільометрів на північний захід від Мадриду упали величезні маси снїгу. Із Сієри де Ґредос вигнала студінь і снїги вовків з лїса, котрі непокоять тамошні сторони. На сам сьвятий вечер впали вовки до якоїсь хати і роздерли там дитину. В піринейских долинах многі села так засипані снїгом, що люди не можуть з них видобути ся.

— **Намірене убийство.** Субєкт цукорничий Станислав Бартель літ 20, хотів оногди в ночи застрілити в дорожці під „Домом технїків“ при ул. Ісаковича повійницю, Розалію Винницку, з котрою від довшого часу удержував любовні зносини. Згаданої ночи прийшов Бартель около 12 год. до помешканя Винницкої при ул. Казимирівскій і зачав єї намавляти, щоби пішла з ним на забаву з танцями до „Дому технїків“. А треба знати, що Бартель представив ся дівчині яко технік і казав, що мешкає в тім домі. Винницка згодила ся під тим услівєм, що він єї туди завезе. Бартель найняв тоді фіякра і поїхали.

В хвили коли дорожка опинила ся перед „Домом технїків“, Бартель стрілив три рази до дівчини, а коли перепуджена вискочила з дорожки, стрілив ще раз за нею і поцілив єї з заду в голову. Винницка впала на землю облита кровю, дорожкар втік, а Бартель лишив ся в дорожці і зачав посвистувати арию з якоїсь оперетки. Кількох технїків, вчувши стрілянину, вибігло на улицю і їм удало ся зловити Бартля. Винницка, котра мала чотири рани на голові, а котрій мимо того не грозить ніяка небезпечність, відвезено до шпиталю, а Бартля відставлено на полїцию.

Бартель робив на полїциї вражінє чоловіка неспосна розуму. Намірене самоубийство поясьнював в той спосіб, що „стан душі пхав єго до того“, казав, що має „невідпорну волю“ і аж по

край холодну морду, дивив ся на мене ласкаво, немов признаючи собі заслугу і нагадуючи, що й він шукав зі мною коня, що іржав тепер на дворі, привязаний за кару до стовпа.

Я був в добрім і радістнім настрою і признаю ся, що ладив ся похвалити ся перед моїми товаришами своєю пригодою і працею на загальне добро. Однако незабаром під тим настроєм виявила ся якась маленька гадюка, що ворушила ся і сичала, пригадуючи щось сумне.

— Так! То Степан — пригадав я нараз і частина моєї радости від разу щезла.

— Чи справді Пекарский казав правду? — подумав я з чувством острого смутку. Чи Степан став менї в пригоді саме задля того, що сподівав ся Татар? Не видержав остаточно гомону своєї тайни, добродійности своєї Марусї, з котрою стрітив ся при ліпших для себе обставинах і тихого Тимоху? Захотіло ся знов простору і вражінь. Щож дивного? Атже ось навіть незначна пригода відновила і відсьвіжила мій настрій, що заплісняв від нуди і самоти.

Щож тепер буде робити Маруся? Як піде єї житє? Бурливі сцени — чи покірні сльози? Покора і пiдданє, чи розлука? Чиж таки тиха оселя при далекім озері оберне ся в склад крадених річий і в стацию конокрадства? Чи відійде при тім Тимоха, чи буде робити своє діло, не мішаючи ся до господарских справ? І чи скоро набіжить на оселю власть з Якутска і для Марусї та Степана знов настануть етапи, тюрми, нові проби утечі? А в хуторі запанує пустка і грядки позаростають так як ґуберняторскі огороди?

В моїх сінях почув ся тупіт, в двері бухнув клуб сьвіжого воздуха і до юрти увійшов Пекарский. Він трохи подобав на карлика: невисокий на ріст, з великою головою; білява борода була не дуже довга, але грубі, мохнаті вуси висіли як дві мітли. Сіро-голубі очи блищали незвичайною добродушностию і живим мягким гумором.

— Ну, вставайте — сказав він, усьміхаючи ся. — Давайте чаю. Скажу вам новину.

— Що таке?

— Що на слободі робить ся — страх — сказав, отрясаючи на підлогу білі грудочки сьвіжого снїгу.

І знов весело заблискотів очима та сказав:

— Дивіть ся: Татари тепер кажуть, що то певно ви зробили! А я з вами, памятайте, не був.

Відтак він оповів новину, що ударила слободу як грім. Тої ночи підприймали Татари один з дуже сьмілих нападів на юрту заможного Якута саме в тім напрямі, куди ми їздили вчера. І часто Якути знали наперед про збори Татар, але ті майже все звертали їх увагу в хибну сторону. Сим разом напастники застали противників на поготівли. Ледве, лишивши коний у відомім місци, стали наближати ся до комори, як їх привитали спільними вистрілами, а між тим другий відділ Якутів заволодів кіньми. Прибігши туди, Татари ледве встигли у Якутів, котрі все таки подали ся, відбити двох коний. А двох, до того красших, стало военною добичию побідителїв. Сїдаючи на переміну на відбитих коний чотирох Татар з соромом приволікло ся до слободи ледве над раном. Між осоромленими був і Абрам Ахметзянов. Буланого коня, яким він гордив ся, як найліпшим бігачем в слободі, тепер вже не було на єго подвірю.

В слободі кишіло як в муравельнику. Двері раз у-раз грукали в похилих стїнах юрт, сусїди і сусїдки перебігали від дому до дому, денеде Татари голосно лаяли ся між собою. Татарска людність слободи була найріжнороднійша. Тут були і Кирґізи і Калмуки і ачиньскі Татари з азиятского степу і давні татарскі поселенці з іркутскої ґубернії. Всїх їх привела сюди непридавлена культурою пристрасть до конокрадства. Тут їх з'єдинила віра і нужда, але й межи ними був підподіл і завзяте ворогованє. Тепер при тій поражці виявило ся то дуже ярко; Татари закидали один другого докорами і підозрівали ся взаїмно о зраду. Они не могли уявити собі, щоби полохливі і глупі Якути могли повести ту борбу самі з себе.

(Дальше буде)

вчинку „відзискує сьвідомість, впрочім плів о політиці та о всїляких річах не згадуючи нічого про убийство. Батько Бартля переслуханий на поліциї потвердив, що син дїйстно має хвилї, коли дїлає як чоловік несповна розуму.

— **Дуже хороші переписні листки.** Заходом „Сокільского базару“ появила ся в торговли нова серия дуже хороших переписних листків приміщених до сьвят Різдва і Нового року. Серия складає ся з вісьмох карток, украшених рисунками Т. Гриневича (сїльскі зимові краєвиди, ангел, сьв. Николай і т. п.) та обведених мережанками.

† **Ольга з Охримовичів Пенот,** дочка п. Ксенофонта Охримовича, б. пос. і члена Видїлу краєвого, жена інжинїра упокоїла ся по короткій а тяжкій недузї, дня 24 с. м. в 28 р. житя. Похорон відбув ся дня 26 с. м.

— **Велике землетрясенє.** Римскі часописи доносять, що в Мессинї і охрестности згинуло підчас послїдного землетрясеня 148.000 людий. Мессиньский пролив має бути так завалений, що годі туди переплавати і наколи би дотепершний стан мав дальше потревати, то рух торговельний і перевозовий потерпів би дуже. Після найновійших вістий представляє Мессина одну величезну купу румовища під котрою лежать десятки тисячів трупів. З залоги виратувала ся лиш мала часть вояків. З ратуша позістала лиш фасада. Касарня сьв. Єлени, в котрій стояли 3 компанії войска, завалила ся а позістало при житю ледви 20 вояків. З 89 полку піхоти виратувало ся лиш 10 вояків а із 400 стражників митових остало ся живих лиш 15.

З Катанцаро доносять, що судьба міста Реджжа єсть ще гірша як Мессини. Префект з Реджжо доносить: Менї удало ся виратувати з префектури, котра вже валила ся. Осередок міста завалив ся; позістали лиш малї двірки при дорозї до Кампі. Замок, лїцей, величава катедра завалили ся. Згинули всї ученики семинариї. Касарня завалила ся і згинуло кількасот вояків. Ті, що уйшли смерти, уратували лиш голе тїло і суть без даху і без всяких средств поживи. — Пальмі зовсїм знищене; доси видобуто там 425 трупів. В Санта Евфемія видобуто 1500 а в Семінара 400 трупів.

— **Скритоубийство.** В Загвіздю коло Станиславова доконано в понедїлок вечером около 7 год. скритоубийство, котре представляє ся тим страшнійше, що єсть підозрінє, що єго допустив ся рідний син на батькови. Справа так представляє ся: В Загвіздю жив собі господар Василь Олїйник, один із найзаможнїйших тамошних господарів, котрий мав двайцять кілька моргів поля, велике господарство домашне і богато худоби. Критичного дня сидїв він в хатї коло стола, коли нараз хтось стрілив до него з рушницї і зранив тяжко в черево і ногу. Повідомлена о тім станиславівска жандармерия розпочала доходженя і підозрінє впало на сина Олїйника Кирила і єго жінку Палашку, яко спільничку пляну убийства. Батько Василь не хотів за житя віддати синови свого майна і жив за довго, а син видко за намовою жінки постановив зглядити єго зі сьвіта. Ві второк явила ся на місци судово-лїкарска комісия із Станиславова під проводом судиї слїдчого Федусевича в асистенциї лїкарів дра Гакера і дра Маєвского. По доконаню оглядин конаючого Василя, велїв судия слїдчий арештувати Кирила Олїйника, позаяк жандарми, котрий в в вступні доходженя, довідав ся, що Кирило на кілька днів перед замахом казав місцевому ковалеви поробити собі „сїканцї“ до рушницї, кажучи, що треба їх єму на зьвірину. Сконстатовано, що до Василя стрілено як раз сїканцями очевидно в тім намірі, щоби они єму тим скорше смерть зробили.

Наука, штука і лїтература.

— **Образкові видання руск. Товариства педаґоґічного.** Образок, ілюстрация — то чинник, який з давен-давна всяка педаґоґія видвигала все на перше місце. Велика вага того чинника в просьвітї простого народа; ще більша в вихованю і образованю дитини. Як простолюдин так і дитина — се ті евангельскі невіриї Томи, що не увірять, поки не діткнуть ся, не візьмуть в руки, не оглянуть, щоб потім раз на все вже увірити. Тим-то, будучи великою помочию у всякім навчаню, образок чи ілюстрация повинні відповідати все правдї і основним прінципам етики та моралї, коли не мають бути шкідливі. Від того залежить їх педаґоґічна вартість. Тих услівий сьвідоме було й Рус. Товариство Пед. при виборі цїлого ряду образкових видань для нашого наймолодшого поколїня. А знаючи, що дорога до дїточого ума веде через уяву, оно всїх старань доложило, щоб з тої дороги не збитись. Результатом тих старань, до речі сказавши, доволї коштовних, є естетична краса видань.

Передовсім красою ловить за очи кожде образкове видане Рус. Товариства Пед. — красою барв і викінченя образків, красою і ніжностию многих, розсипаних поміж ними віршованих пояснень і стишків дидактичного і ліричного змісту.

З огляду на вік, для якого видання призначено, дасть ся їх подїлити на дві ґрупи.

В першій ґрупі будуть образкові видання для тих дїтий, що не вміють ще анї читати, анї читаного їм своїм умом опанувати. Такі видання можуть обмежитись на самі образки або на образки з такими текстами, що формою і змістом недалеко відбігають від колискової пісні чи оповіданя. Сюди належить передовсім: 1) „Ах яке то хороше!“ — артистично викінчені ілюстрациї хатних меблїв, будинків, комунікацийних средств (зелїзниці, парохода, трамвая, самохода); 2) „Для розривки“ — чудові образки зьвірів, птахів, цьвітів, знарядів; 3) „Крізь трав килими“ — прегарні сцени з дїточого житя; 4) „Від весни до весни“ — дїточе житє в ріжних порах року з єго пригодами, поясненями двостихами, ядерними, як приповідки; 5) „Лїтною порою“ — в суміш образки зьвірят і сцен з дїточих забав з веселими стишками (10 карт злучених разом і мальованих з обох сторін, для розкладаня); 6) „Дїточі вигадки“ — сцени з житя дїтий з їх забавами, пустотами і жартами, поясненими стишками (10 карт для розкладаня); 7) „Око в око“ — дїточе житє від колиски до виросту, з довшими стишками; 8) „З царства зьвірів“ — переважно домашні зьвірята (10 карт до розкладаня) з пісоньками такими, як та, зложена зовсїм по народному:

Білї гусоньки, білї гусоньки
Та по річенцї бродять,
І свої малї, і свої малї
Та за собою водять.

9) „Приятелї чоловіка“ — також домашні зьвірята з научними оповіданями прозою і стихом; 10) „Дикі зьвірята“ — зі стишками. Не брак і видань з веселими історіями, представленими образком і стихом. До таких належать: 11) „Татів дарунок“ і 12) „Мамин дарунок“; 13) „Книжочка Стефунї“ і 14) „Веселий сьвіт“.

Вже і з ряду вичислених видань неодно надасть ся і для дїтий, що посїли науку читаня. Та єсть і специяльно для них відповідні з огляду на поважнїйший зміст текстів, що часто, відбігаючи від ілюстраций, складають ся на малі антолоґії з таких поетів, як Руданьский, Ґлїбів, Федькович, Грінченко, Франко і инші. Сюди належать: 15) „Приятелї дїтий“ (домашні зьвірята); 16) „Зьвірята домашні“ і 17) „Дїтвора“. Не треба злишнїй раз вже додавати, що кожде видане викінчене артистично у кождім напрямі. Можна лиш побажати, щоб недалекі сьвята Різдва і Нового Року були тою нагодою, при якій батьки і приятелї дїтвори, роблячи їй милі несподїванки і самі зазнакомили ся би з тим напрямом дїяльности Рус. Товариства Пед., якпй, хоч і мало про него говорить ся, варт не лиш признаня але і піддержки.

Телеґрами.

Відень 31 грудня. Австро угорский амбасадор в Петербурзї бар. Берхтольд прибув сюди вчера і зложив бар. Еренталеви справоздане з положеня в Петербурзї В перших днях січня бар. Берхтольд буде на авдиенциї у Цїсаря.

Відень 31 грудня. Вчера розпочала ся в міністерстві торговлї конференция в справі внутрішного язика урядового на почтах в Чехах.

Константинополь 31 грудня. З Янїни доносять, що купцї, котрі доси противили ся бойкотови, тепер в наслїдок погроз прилучили ся до бойкоту. В Смирнї купцї місцеві і чужі як також банки одержують листи з погрозами на случай, коли би не прилучили ся до бойкоту. З тих вістий виходить, що бойкот не дасть ся довго удержати, а насильства, яких допускають ся на кораблях не тільки австрийских але й инших, викличуть певно поважні жалоби і претенсиї о відшкодоване.

Солунь 31 грудня. В Еллезоне незвістний напастник стрілив до секретаря грецкого консуляту. Секретар вийшов з замаху цїло.

Землетрясенє.

Рим 31 грудня. З Монтелеоне доносять: Саме по землетрясеню впали филї моря до Реджжо і залили цїлу часть міста аж до Корва Ґарібальдіго. Доми стояли під водою аж до висоти I поверха. Филї просто змили городи оливні. Число погибших трудно ще обчислити; буде їх здаєсь більше як 1800. Значна часть подорожних, що ждала в хвили землетрясеня на двірци зелїзничім на від'їзд поїзду, погибла під розвалинами двірця. Шлях зелїзничий знищений на 18 кільом. далеко, а всї двірцї близько Реджжа завалили ся.

Курс львівский.

Дня 31-го грудня 1908.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	560·—	567·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	370·—	390·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	545·—	552·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	110·20
Банку гіпот 4½%	99·—	99·70
4½% листи застав. Банку краєв.	99·70	100·40
4% листи застав. Банку краєв. .	93·—	93·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92·20	92·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·50	98·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99·20	99·90
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·—	94·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·30	92·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	103·—	110·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	50·75	54·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	26·65	28·65
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	66·—	70·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	19·90	21·90
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·33	11·37
Рубель паперовий	2·51	2·52
100 марок нїмецких	117·10	117·30
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Шкіряні вироби з росийскої шкіри!

Пара чобіт в росийскої шкіри засуваних т. зв. „Штаперів“ що вистануть до ношеня по 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22 і 24 корон.

Другий же рід таких же чобіт із росийскої шкіри, мягких, особливо придатних до ношеня для женщин і дівчат, котрі вистарчать до ношеня по 10, 11 і 12 К, для школярів 7, 8, 9 і 10 К.

Третий же рід чобіт, з найлучшого юхту жовтого, для мужчин, парібків по 14 і 16 К, для школярів чоботи з тогож жовтого юхту по 6 і 7 К.

Четвертий же рід чобіт зимових з верха шкіра, а в середині овече сукно, для мужчин по 14, 15 і 16 К.

Брятя селяни і міщани! Не дайте ся ошукувати по ярмарках і торгах, не купуйте тандети у жидів, памятайсе на пословицю: Дешево мясо пси їдять! Жиди до тих ярмаркових чобіт дають папір на брензолї і як в них підете в болото, то прийдете домів босо. Замовляючий повинен прислати 4 К задатку і міру з ноги, скілько центиметрів довга а скілько груба. Без задатку не висилаесь нікому.

Стефан Копач

Струтин, п. Долина ад Стрий.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всі дневники

краєві і заграничні

по цінах оригінальних.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

ул. Сикстуска 32

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефон ч. 527).